

KVINDER KVINDER

maj/juni 72

no 1

pris 2kr

NÅR FOLK SPØR	SIDE 2-3
BREV TIL BARBARA	" 3-4
IKKE FRELST - MEN FRI.	" 4-5
FORANLEDIGET AF	" 5-8
ER JEG EN RIGTIG LESBISK.	" 8-11
OM AT VÆRE LESBISK I.	
RØDSTRØMPEBEVÆGELSEN.	" 11-13
"KLUBBEN"	" 13-14
BREV TIL BØSSER.	" 15

VI ER EN GRUPPE AF LESBISKE, SOM ER TRÆTTE AF AT BESKYTTE OS SELV PÅ SAMFUNDETS PRÆMISSER, FORDI DET BETYDER AT VI STAGNERER I SAMFUNDETS DEFINITION AF OS. DERFOR VIL VI LAVE VOR EGET BLAD, HVOR VI FORTÆLLER " HVOR VI ER " OG " HVOR VI SKAL HEN". VI DELER ALLE HOMOSEXUELLES ERFARINGER, MEN SOM KVINDER OPLEVER VI DEM ANDERLEDES. MÆNDENE HAR MANDSSAMFUNDETS PRIVILEGIER OG ØVELSEN I AT ORGANISERE SIG, TALE OG DOMINERE. VI, SOM ALLE ANDRE KVINDER ER OPDRAGET TIL IKKE AT TRO PÅ OS SELV OG VOR EGEN DØMMEKRAFT, TIL AT FORHOLDE OS PASSIVT, AFVENTENDE MÆNDS BESLUTNINGER. SOM LESBISKE " KVINDER UDEN MÆND", HAR MAN FRATAGET OS ENHVER BERETTIGELSE, VI ER TRÆTTE AF AT BLIVE KALDT PERVERTEREDE, AT BLIVE TÅLT, HVIS VI HOLDER OS SKJULT.

VI ER KVINDER
VI ER LESBISKE
VI ER UNDERTRYKTE
VI ER VREDE

NÅR FOLK SPØR

• • • • • mig, hvordan jeg har det - hvad skal jeg så egentlig svare? Det kommer selvfølgelig an på hvem det er, der spørger - er det nogle der kender til mit "unormale" liv, eller er det ikke.

Hvis ikke de kender noget til det, kan man altid give dem en sludder for en sladder og snakke om ligegyldige ting. De tænker måske nok lidt over, at det egentlig er lidt mærkeligt, at den pige ikke snart finder sig en fyr og får noget virkeligt at interessere sig for i stedet for de ting, der tilsyneladende optager hende. Men ved de, der spørger, hvordan det hænger sammen, stiller sagen sig anderledes.

- Og alligevel kan der ikke gives noget entydigt svar. Jo - jeg har det godt, er glad for den pige, jeg bor sammen med; vi elsker hinanden, passer godt sammen og lever i det hele taget ligesom to andre unge, der bor sammen. Men der er alligevel noget, der ikke er helt for os som for andre, nemlig den holdning, der er over for os som par. Og især min mors holdning, ikke fordi hun har noget imod min veninde som person, men som det, hun er symbol på... nemlig det, at jeg ikke lever et normalt liv.

Det første chok, eller hvad jeg skal kalde det, har lagt sig hos hende, og hun har tvungent affundet sig med situationen, men bestemt ikke uden protester. Hun er alene, og hendes eneste virkelige store interesse er hendes børn. Derfor tænker hun så meget mere over det hele - skammer sig vel også over mig... vil ikke snakke med andre om det. Hun går og tumler med det helt alene.

Når jeg kommer hjem og besøger hende, er det en uendelig træt, sørgmodig og slukøret dame, der tager imod mig. Hun ser vurderende på mig og konstaterer hver gang, at jeg ser bleg, elendig og

forkert ud---men jeg bruger jo også min tid og kræfter på noget galt, noget forkert. I stedet for at blive til noget drukner jeg fuldstændig i rødstrømper og klub, altså forbundet af 48. Grædende spørger hun, hvad det egentlig er, hun pukler for - jeg får aldrig noget hjem, bliver aldrig til noget. Og jeg, der har så gode evner og har fået så mange chancer - hvorfor isolerer jeg mig i en ghetto blandt bøsser, trækkerdreng, luddere og barske damer, der sikkert har prøvet med alt mellem himmel og jord? Hvad gør jeg dér?

Jeg kunne selvfølgelig prøve at blive ligeglad med hvad, hun mener om den måde, jeg lever på. Men det kan jeg alligevel ikke. I stedet prøver jeg på at tale med hende, prøver på at få hende til at forstå, at min livsform ikke er så meget mere anderledes end andres. Så kan hun måske engang indse, at mit liv ikke er dømt til at blive trist og indholdslost, at det burde være lige så naturligt for mig at kunne snakke om mit liv og min kærlighed, som det er for andre at snakke om deres. Måske vil hun engang kunne se, at det burde være lige så rigtigt, hvis jeg kom til familiefester med min veninde, som når andre kommer med deres forlovede osv. Når jeg snakker med hende, kan jeg godt ved at gå ganske langsomt frem og ved at bygge det logisk op, få hende til at indrømme, at man jo egentlig godt kan få et hjem, selv om man har det med en af sit eget køn. Jeg kan også få hende til at indse, at det, at jeg endnu ikke har fået en uddannelse, ikke rigtig har nogen sammenhæng med at jeg bor sammen med en pige. Men når hun så opdager hvad det er, hun har indrømmet, slår hun lynhurtigt om og siger - "Jamen det er nu alligevel det, der er noget galt med, fordi du lukker dig inde og færdes i en ghetto.

Men det, at hun, der holder så meget af mig, alligevel har et så uafslappet forhold til mit liv, er i sig selv svar nok. Hvordan vil andre menneskers reaktion ikke være? Jeg har prøvet at gå ud på normale værtshuse og danse med min veninde - for det kan ikke være me-

Side
2.

ningen, at jeg skal skjule hvem jeg holder af og spille - vel? Men det kan man ikke i længden klare, fordi man ikke kan få lov at være i fred. Reaktionen kommer der altid; man får en tydelig fornemmelse af at være noget anderledes. Folk kigger, nogle kommer med bemærkninger. Man kan mærke, at der sker noget i hele værtshuset, når vi opfører os, som vi virkelig er. Er det os, der er unaturlige, eller er det de andres reaktion, der gør os til noget specielt, noget man må betragte, ligesom man ser på en interessant dyrerace? Det kan ramme psykisk og give én et uafslappet forhold til noget, der er det eneste rigtige for én. Men der er også risikoen for mere fysiske reaktioner. Der er altid nogle mænd, der skal blande sig. Der er dem, der mener, at man skal ha' en ordentlig mand - de er ret uskedelige, og det er de såmænd også, der kommer med små fine tilbud, om man ikke vil underholde dem mod lidt... betaling; selv om det er meget strengt at ens kærlighed skal prostitueres på den måde. Endelig er der den slags, og dem er jeg bange for, der mener, at det er noget sygt, ulækkert svineri, der skal tæves bort, udryddes fra jordens overflade.

Derfor er en ghetto endnu nødvendig, derfor åbner man sig ikke over for andre mennesker. Heller ikke over for dem man godt kan lide, og som man gerne ville fortælle, hvor glad man er, fordi man har et menneske, man holder af. Man tør ikke, fordi man kan jage dem fra sig - det er noget, nogle mennesker bare ikke kan tage.

Derfor bliver man nødt til at færdes i et ghetto miljø; derfor bliver man for sin psykiske ligevægts skyld, for ingen kan klare de reaktioner ret mange gange, nødt til at skjule den mest betydningsfulde del af sig selv. - For dér skal de ihverttilfælde ikke have lov at trampe rundt. Det skal ikke lykkes dem at få gjort ens kærlighed til et problem for en.

Side 3.

Kære Barbara.

Der skete noget vigtigt igår, ikke alene på den måde jeg så på mig selv, men osse på mit syn på dig. Årsagen, var den sætning du kom med - Du skal ikke opføre dig som FRELST. For at du kan bedre forstå den sætnings betydning for mig, er det nok nødvendigt at jeg forklarer dig hvordan jeg er kommet frem til hvorfor du følte trang til at bruge denne sætning, osse kendes i en anden udformning Du skal ikke tro du er noget, Jantelovens første "bud".

Hvad var det du blev konfronteret med igår som fik dig til at afsige den dom som det er at blive rubriceret som frelst. Jeg var optaget af at fortælle dig at jeg følte mig som "hel" nu. At jeg var glad for det jeg var, at nu levede jeg et naturligt liv og jeg er stolt af det liv. Det er blevet klart for mig at der er intet forkert i at gøre det der er naturligt for en. Hvilket for dig var en ny situation for dig at opleve mig i, I de vel et par år vi har kendt hinanden har vi arbejdet sammen. Vi har tidt været vred på hinanden oftest over den måde vi hver især greb tingene an på. Vi har været stolte sammen når noget lykkedes. Sjældent talte vi om vores følelser, men du vidste at jeg var oppe og ned over mit, som jeg dengang kaldte det, ulykkelige følelses liv. At jeg, når jeg blev forelsket var højt oppe, for så være totalt knust, for jeg kunne ikke lykkedes. Jeg tænker osse på dengang jeg for nogle måneder ringede til dig og fortalte at jeg nu havde valgt at leve som det jeg følte jeg var, at leve sammen med en anden kvinde. Du sagde tillykke. Det var et ærligt ment og følt tillykke, det ved jeg - men for at komme tilbage til der hvor vi nu står er der sket et eller andet med dig, igennem det du har oplevet er sket med mig efter mit valg. For du sagde jo til mig du skal ikke føle dig som FRELST.

Sætningen stod alene ude i luften, jeg svarede ikke, nok fordi jeg følte jeg havde uret at jeg havde opført mig på en "frelst" måde. Men efter at have gået rundt og tænkt over det, for det

nagede jo, er jeg kommet frem til at det var en konfrontation: hvor du placerede os i hver sin gruppe, du i flertalsgruppen, de heterofile, de normale og mig i mindretalsgruppen de homofile, de unormale, minoriteten. Hvor du gennem din dom gav udtryk for at du vurderede de to gruppers indbyrdes forhold om hvem der er "bedst" - noget i retning af jantelovens: Du skal ikke tro du er noget.

Fordi jeg godt kan li dig, vil jeg prøve at forklare dig hvorfor du er blevet offer for janteloven, en jante. Fordi du pludselig sad i den situation som en minoritetsgruppe sidder i, - at skulle forsvare sig - fordi de ikke har samme livsform som flertallet - Du blev bange, du mødte en fra en minoritetsgruppe der udtrykte harmoni var glad for sin livsform. Pludselig vendte "bøtten", du følte dig pludselig nøgen selv i den beskyttelse det er indenfor normalområdet. Hvor det er en række af vanemæssige "lovlige" attributter der er rammen om det at være normal, men hvor enhver kan skjule sig, fordi der stilles ingen spørgsmål hvorfor du er normal. Så fordi jeg sad der glad, følte intet nedværdigende ved ikke at være normal, repræsenterende en styrke af sikkerhed, vedrørende min situation, som lesbisk, fordi det er noget jeg har kæmpet for.

Jeg kan sige, jeg er, og det er stærkere end at sige, jeg er normal. Det har en del at gøre med vores samfund som deler os op i grupper og som fortæller den ene I er gode (normale) og fortæller dem hvorfor, og siger du må være bange for kampe imod, foragte den gruppe der er dårlig (unormal). Det fortæller også at den gruppe er ringere, dårlig.

Så hvis den dårlige siger, jeg er god, og den gode kan se at den dårlige ikke er dårlig, men god..... Så når du sagde "Du skal ikke føle dig som frelst" var det et forsvar fra den normale der pludselig skulle forsvare sin situation, som privilegeret, normal. Så den nagende tilstand er vendt for mig. Jeg føler mig stadig som hel. Jeg ved osse, jeg tilhører en minoritet men det er der jeg står jeg vil ikke missionere, jeg er ikke frelst. Jeg vil blot være og gi udtryk for det jeg er og derfor føler jeg ikke trang til at forsvare mig, men oplev mig som jeg er, vi er alle noget.

Er det ikke vores fælles fjende det konprøver at opdele os i grupper, der så kan manipulere os som et sæt af elevatorer der går op og ned og derved oplever vi blot at vi ikke har noget at bruge hinanden til.

Birthe

IKKE FRELST-MEN FRI

Jeg gik ind i rødstrømpebevægelsen for ca 1½ år siden. Jeg blev som de fleste opmærksom på en del ting, jeg tidligere havde accepteret som naturlige, fordi jeg var blevet stoppet med dem i årevis og derfor ikke lagde så meget mærke til. Jeg blev bevidstgjort som det jo hedder. Som et ganske naturligt skridt videre på vejen, indledte jeg efter et halvt års tid et forhold til en anden kvinde.

side 4.

I de senere år havde jeg bemærket, at jeg oftere syntes, at en kvinde var dejlig, end at en mand var ligeså. Jeg fremførte også min formodning for min veninde, om jeg måske osv., mere blev det ikke til. Hvad gør man i sådan en situation? Jeg havde hørt om Forbundet af 1948, men ikke fået taget mig sammen til at ringe dertil. Der skulle lige samles lidt mod, inden jeg vovede mig ud på ukendte stier.

Så var jeg til fællesmøde en aften, og her traf jeg en tidligere kollega. Ved den senere diskussion fremgik det, at hun var lesbisk. Da jeg på det tidspunkt ikke var i nogen basisgruppe, lagde jeg sammen med nogle andre gruppeløse en sådan. Min tidligere kollega kom i denne gruppe.

Eftersom der var tre fra Forbundet af 1948 i gruppen, gik det første basismøde selvfølgelig med at diskutere og snakke om, hvordan det var at være lesbisk. Efter mødet snakkede jeg til langt ud på natten med "kollegaen". Et næste møde blev holdt, og tilfældet ville, at kun to var tilstede - kollegaen og mig. Inden natten var omme, havde jeg gjort springet.

Pludselig var mit største kompleks ryttet af vejen. Jeg havde nemlig i meget lang tid ikke turdet røre en anden kvinde af frygt for at blive "afsløret". Nu var jeg på en måde fri - for der var jo ikke noget at afsløre.

Kollegaen og jeg kom sammen et stykke tid, men var for forskellige. - Og så blev det sommer.

Først traf jeg en fyr, og nogenlunde samtidig faldt jeg for en kvinde. Med sidstnævnte varede det godt og vel en uges tid, hvorefter et par af dagene blev tilbragt på Femø. Vi havde det skønt - men jeg var ikke lige sagen for hende, så jeg fik altså ret hurtigt silkesnoeren. Det var en slem en at sluge - men det gik. Det havde trods alt været nogle skønne dage.

En veninde til min kollega havde, da jeg kom sammen med hende, gjort mig opmærksom på, at hun syntes godt om mig. Vi blev gode venner, men ikke mere.

Så en dag i efteråret "friede" jeg til hende. Hun flyttede hen til mig, og fjorten dage senere tog vi ring på. For nogle måneder siden fik vi en to-værelses lejlighed, så vi har været ret heldige.

Selvfølgelig er der problemer, det er ikke altid lige nemt pludselig at skulle bo sammen med et andet menneske, når man er vant til at klare sig selv, og frem for alt kun at skulle tage hensyn til sig selv.

Familien er blevet gjort kendt med forholdet lige fra starten og ligeså

mine veninder (som begge er gift). Det har ikke ændret spor - vi kommer til fest hos dem og de hos os.

Jeg har truffet et menneske, jeg synes om, og som synes om mig. Hvad mere kan jeg ønske?

HVORFOR SKAL
VORES KÆRLIGHED
BETRAGTES SOM
EN PROVOKATION!

Side 5

FORANLEDIGET AF "BREVET TIL BARBARA"

Du og jeg har behov for venner. Blandt andet for at have nogen at sammenligne os med, andres forventninger at leve op til, og samværet medfører i vid udstrækning en korrektion af holdninger og adfærd, som vi glæder os over.

Man accepterer, respekterer og holder af sine venner. De repræsenterer tryghed, hjælpsomhed og forståelse og forventes til fulde at være de samme forventninger til en selv.

Så langt, så godt!

I kernefamiliens mest positive udformning vil de enkelte familiemedlemmer være hinandens venner og derfor udvise loyalitet, solidaritet og kærlighed. Med alle eller blot en del af disse forventninger in mente vælger man gennem barndom og ungdom sine venner, medens familiemedll

familiemedlemmer mere eller mindre opfattes som stationære, og forholdet til disse vil som oftest være tilsvarende præget af frustrationer, efterslæb fra de tidligste års afhængighed og måske en lidt dårlig samvittighed over pubertetsårenes talrige konfliktsituationer,

hvor man ofte følte sig overflødig, uelsket, misforstået og tilsidesat, op til den "voksne"s tolerance og bevidste holdning: "fremover skal handles og tales mellem mennesker, som gensidigt respekterer hinanden."

Efter en så positiv udvikling burde kun tales om venner, idet forudsættes, at de af familiens medlemmer, som ikke opleves at opfylde dette krav, ejheller fremover betragtes som tilhørende ens primærgruppe, hvorved risikoen for at involvere sig i tidrøvende, følelsesmæssige afhængighedsforhold af aggressiv karakter nedbringes til overskuelig størrelse.

I bedste fald tilbringer et menneske således godt en femtedel af sit liv i oplevet indfriet forventning om at være afholdt og respekteret på trods af sine fejl. Fejl, som man dog langt fra er ene om at være i besiddelse af, hvorfor der i vid udstrækning åbent berettes om behagelige og mindre behagelige oplevelser. De forskelliges personlighed og de indtryk, de efterlader hos andre, lægges rask væk blot, og alle foregiver at opleve disse blotlægninger i en atmosfære af pur tryghed.

"Vi har alle vores at slås med", siges inviterende til fortrolighed. Det er altid rart at være den, der har andres. Ens værd vokser derved såvel i egen som i andres bevidsthed. Dog nok mest i førstnævntes, idet fortrolighed - for at kunne overleve nuet - må være et gensidigt fænomen.

Og i så mange, mange situationer fortæller man åbent om sine drømme, idealer, reelle oplevelser, planer og skuffelser af næsten enhver art til det menneske, som ofte gennem lang tid har haft ens betroelsers bevågenhed. Man oplever at kende hinanden ud og ind og føler tryghedens varme, overbevist og forsikret om, at en del af ens personlighed er i opbevaring hos en ven, der ikke kan svigte.

Hvor vandet dog driver, for du blev snydt! Det var ikke i enhver svaghed

HVAD
HAR
DU
GIJORT
FOR
NYLIG
FOR
AT
ÆNDRE
DIG
SELV,
DIT
LIV
OG
DINE
OM-
GIVEL-
SER?

TROR

DU

IKKE,

DET

ER

PÅ

TIDE,

DU

BE-

GYN-

DER

AT

GØRE

NOGET!

☺☺

☺☺

☺☺

☺☺

☺☺

☺☺

☺☺

☺☺

☺☺

- eller om man vil - i enhver styrke, vennerne ville gøre fælles sag. Dog fik du næppe smidt kendsgerneingen i hovedet hård og brutalt, således at du brat vågnede op til erkendelsen af at stå ene med en afvigelse, som tilsyneladende var af en så særegen beskaffenhed, at ingen analog gaves.

Af alle betydningsfulde opgaver, mennesket giver sig i kast med, er forelskelsen, kærligheden og samlivet højst prioriterede. Og ikke uden grund. Dem, som man hidtil har holdt mest af, træder i anden række til fordel for genstanden for de mest intense følelser, man til dato har oplevet. Som kompensation bliver de besvegne til overflod underholdt om så godt som samtlige aspekter ved det forhold, hvor såvel positive som negative følelser opleves med en styrke, man ikke kender fra hidtidige relationer.

Indtil det tidspunkt, hvor piger forventes (og sandelig osse i de fleste tilfælde) begynder at danne par med en person af modsat køn, lykkes det til fulde dels at fortrænge sin afvigelse og dels at gøre dette uden større afsavn, fordi der alligevel ikke bliver talt så meget om den funktion af livet. Eller måske rettere: der bliver talt om drenge generelt, om sex, om børn, om typer man gerne vil giftes med, om andres forhold (fortrinsvis dem, der går dårligst) og til den ende lærer man en facon, som man ber til, ligner de andres - de normales - til forveksling.

Din bedste veninde forelsker sig og snakker. Dine jævnaldrende søskende kommer hjem med deres udkårne. Og snakken går om den dejligste, der findes, hvor du end viser dig. Du bliver afvisende og lidt sær, men håber desto inderligere på, at den tid, hvor du på grund af uvidenhed, ukendskab og usikkerhed ikke tør opsøge, snart er ovre - "i hvert fald, når jeg flytter hjemmefra!" Og som man dog kan dække over sin isolation og ensomhedsfølelse, sin higen efter at manifestere sig selv.

De første gange accepteres ens svar på, hvorfor man dog ikke vil komme sammen med denne eller hin, som af alle andre end netop en selv opfattes som så attråværdig, at vedkommendes valg på det nærmeste må være sket af nåde. I løbet af ikke ret lang tid hører tilbuddene op, fordi jungletrommerne går, og vennerne forsøger helhjertet at motivere en for at finde en at komme sammen med, og at den og den har sagt, han gerne vil, men ikke tåler afvisning. Du er alene og så sær, at det grænser til det sygelige, men hvorfor kun på dette ene punkt?

Åbner du dig overfor dem og fortæller om din afvigelse? Næppe, for du har akkurat smagt så meget af ensomhedsfølelsen, at du ikke vover at miste det, du oplever at have og som gennem længere tid, måske flere år, har vist sig levedygtigt. Du tør ikke bringe dig i en situation, som formentlig vil være ensbetydende med afslutningen på venskaber, uden hvilke du slet intet ville være værd.

I en tilstand af ensomhedsfølelse, reel periodisk isolation, tvivlen på eget værd og omgivelsernes hengivenhed - en samfundsskabt forlænget pubertet - forelsker du dig for første gang.

Du og din pige. Hvilket overskud af lykke og hvilke sindsoprivende tragedier. Fra nogles side stiltiende og således forbeholden accept og modtagelse, formentlig på grund af årelang kærlighed til dig. Men hvorfor ingen kommentarer? Plejer det da at skorte på spørgsmål om, hvordan andre par klarer sig rent praktisk, f.eks. i et boligkorrupt samfund? Savnes sædvanligvis interesse for deres anvendelse af fritid, forløb af uddannelse, snak om omgangskreds etc.? Hvad enten jeres forhold går godt eller skidt, lærer du grimassen, for ingen synes interesseret i at vide noget. De fortæller fortsat om sig og sine, forventer endog at du hører godt efter og husker, men hvor du førhen kunne kommentere, supplere og i fællesskab søge lighedspunkter, gives nu udtalt udtryk for, at dine er-

faringer kun kan bruges af dig selv. Det synes trist for dem, der kan lide dig, at se dig ked af det, men ikke omvendt ligeså glædeligt at se dig på toppen. Til syvende og sidst oplever du din afvigelse som ikke fuldt berettiget til at nå de samme højdepunkter, som dem de andre når.

Men du oplever ikke denne tilbageholdenhed som værende en reaktion på for eksempel finfølelse, usikkerhed på grund af manglende kendskab, og med mindre du selv kaster dig ud i samme slags snak, som den du hører af andre, vil du uafladeligt stå tilbage med en skuffelse over ikke at kunne mærke andres glæde over din glæde.

Du er ikke længere isoleret i gruppen. Du står uden for den. Finder du venskaber blandt ligesindede (sind og sind! Det her går i omgivelsernes øjne udelukkende på valg af seksualpartner(e)), begynder du så småt igen at opleve eget værd, men stadig kun målt i minoritetsgruppen. Efter års forløb og under forudsætning af, at du oplever indfrielse af dine højest prioriterede forventninger, kan det lykkes dig at bilde dig selv ind, at du ikke behøver en accept fra for dig uvedkommende personer. Din tilbageholdenhed med hensyn til frit at berette om hjemmelivets små episoder vil dog uvægerligt afføde den opfattelse hos andre (som i højere grad fortæller), som går på, at du enten ikke har nogen, du holder sammen med, eller at du lever en så besynderlig tilværelse, at du i konsekvens heraf ikke med rette kan forvente, at dine ord vedrørende og din holdning til forskellige spørgsmål af samlivskarakter tillægges nogensomhelst betydning, hvorfor du - for ikke at sætte de andres høflighed og sikkerhed på en så urimeligt hård prøve - hellere burde tiltage dig rollen som modtager. En god modtager er ikke at foragte. Til afgiveren stilles dog langt højere krav om ikke at sætte andre i unødigt forlegenhed. Og du er ikke med til at formulere spillets regler. "Fordi det betyder mindre end intet",

LESBISK
KÆRLIGHED
ER
AT
VÆRE
HELT
FRA
DEN
UDEN
SELV
AT
VIDE
HYORFOR
OG
DIN
ELSKEDE
FORSTÅR

S
i
d
e
7

siger du til dig selv. Men det er dog en trediedel af din dag, der går med at være sammen med mennesker, hvis accept på det arbejdsmæssige område, du ikke kunne være foruden. Tilsvarende opleves familiens holdning og verbale deltagelse som uforholdsmæssig positiv: tænk, at de omfatter mig og min pige med deres normer! Tilbage er dog en lumsk mistanke om, at de ikke - i hvert fald ikke verbalt - vil reagere med samme sans for perspektiver på et eventuelt samlivsophør, som hvis mine søskende og andre nærtstående forlod deres respektive.

Når vi ikke færdes blandt lesbiske, møder vi i bedste fald accepten udtrykt i holdningen: "få det bedste ud af det, trods alt" og "når det nu ikke kan være anderledes". Iøvrigt tolereres vi blot, og graden af tolerance er i skræmmende grad afhængig af omgivelsernes oplevelse af at være privilegerede. Jeg har intet imod at være i fred. Blot generer det mig i nogen grad at være fredet på grund af min afvigelses egenart. Fredet, men ikke med henblik på artens beståen. Til gengæld freder jeg så mine ikke-lesbiske omgivelser. Jeg forstyrrer ikke det billede, de måtte have dannet sig af mig og min tilværelse. Når jeg har det skidt, går ligegyldigheden mig på. Iøvrigt er det længe siden, jeg sidst har følt en ubændig trang til at korrigere udtalte formodninger. Har jeg det godt, er mit overskud så stort, at jeg uden at gøre vold på mig selv kan dæmme op for trangen til mere eller mindre aggressivt at afsløre for dem og mig, hvor skævt vi står i det tilsyneladende ligestillede forhold til hinanden.

KAN DU VIRKELIG
ACCEPTERE DETTE
SAMFUND DER
FØRNÆGTER DIG DIN
TILKENDEGIVELSE AF
VARME OG FØLELSE?

ER JEG EN RIGTIG LESBISK

H
V
O
R
N
Å
R

En ting er at kunne lave analyser af vor tids dårlige litteratur såsom ugeblade ("dameblade"), Ib Henrik Cavling og deslige; at finde ud af, at de har de mest banale vanebilleder som idealer. Det er let at lave en analyse over noget, der ikke appellerer til ens intelligens og følelsesliv (ingen af de analyserende synes at have noget af materialet som daglig lektüre), og som er let gennemskueligt for dem, der analyserer, og man kan også let gennemprøve deres resultater og give dem ret.

Noget vanskeligere med det vi kalder Den kulturelle Arv og de billeder, den har givet os af forventningerne til dagligdagen gennem tiderne - idealer. Den almindelige skønlitteratur, som har fulgt os gennem barndom og ungdom, indtil vi belært af de mange år, der kaldes livet, er gået over til fag- og beskrivende litteratur (rejse, geografi, kunst); ihvertfald en litteratur, der ikke beskæftiger sig med følelser og forventninger på dette område, med med til enhver tid reproducerbare realiteter. Endvidere er der en vis tradition for, hvilken art litteratur mennesker læser, afhængig af alder og erfaring, der støtter mine teorier viderefremme.

Vi er enige om, at vi altid har haft et mandsdomineret samfund, deraf også litteratur. Der er selvfølgelig tusinder af ting og begreber, der har rødder og kulturel arv gennem århundreder. De, der tages frem her, er indlysende at pege på som kvindeoprørere og lesbisk do.

En ting som mænds venskab er beskrevet gennem tiderne og idealiseret til et fornemt begreb. Foreningen af mand og kvinde har i århundreder været symbol for elskov, for at elske; tudindvis af symboler, billeder og forestillinger knytter sig hertil. Deraf kommer vore forventninger.

B
E
G
Y
N
D
E
R

D
U

A
T

D
E
F
I
N
E
R
E

D
I
G

S
E
L
V

Efter i en del år i den såkaldte modtagelige ungdom at have formet vore forventninger og indstilling til det fineste, højeste, smukkeste og dejligste gennem litteratur og dennes udtryksform (film, teater, kunst). Og alt dette har en enorm tradition med sig. Indtil for nogle årtier siden var denne forening mand og kvinde imellem også omgærdet af mystik, før den nye tids forfattere med det mere åbne og ændrede (?) syn kunne manifestere sig. I den generation, som jeg tilhører, er de fleste bøger, jeg har læst i min "modtagelige ungdom", sandelig ikke skrevet af den nye tids forfattere. Appetit forfattere. Appetitten efter bøger var for stor til, at de kunne have dækket den, men mulighederne for orientering om den og deres meninger var meget lille, hvis ens forældre og lærere ikke lige tilhørte den kreds, der er fantastisk godt orienteret; samtidig er skolens væsentligste sigte at give indblik i litteratur gennem tiderne og eksempler herpå. Kort sagt giver hele den litteratur, vi har sat os ind i, eksempler på den kulturelle arv og er i allerhøjeste grad med til at danne vore forventninger og viden om "det voksne liv", vi skal til at føre.

Det er også et spørgsmål om, når ens egne øjeblikkelige indtryk og skuffelser over, at ens forventninger (skabt af Den kulturelle Arv) ikke bliver indfriet eller ikke ligner det, man havde forestillet sig. Går man så ud på gaden og råber højt, eller bøjer man sig for traditionen og siger til sig selv, at man også er alt for ung og uerfaren? Hvor mange kvinder har syntes den første salige forening med en mand faldt ud, som de havde forestillet sig? Uendeligt få, tror jeg. Men alligevel kan man træffe, for eksempel i Françoise Sagan's "Et usikkert smil" - en bog skrevet til 17-årige - at det hele forløber lige efter opskriften. Hvis man tyr til statistikken om, hvor mange kvinder der får tilfredsstillelse efter samleje (alene udtrykkene trækker en ned på et

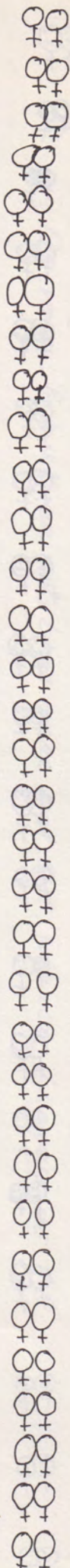
mere realistisk stade, men skabt inden for de sidste 15 år), kan man regne ud hvor mange, der fik deres fulde forventninger indfriet første gang. Man må bede til, at kvindeoprøret også kan gøre indtryk på de kvindelige forfattere, så vi naturligt får et kritisk øje til følelser pr. tradition.

Venskab mellem mænd er blevet et begreb og således selvfølgelig, forventeligt. Der er ingen tradition for venskab mellem kvinder. Vi har ingen steder gennem vor kulturelle arv fået at vide, at det er en ting, der forventes støttet med dejlige beskrivelser fra litteraturen, som det er tilfældet med for mænd.

Og slet ikke har vi en lesbisk tradition, ingen skønlitteratur at have stående blandt vore bøger (det, der findes, er så lidt, at der bliver tale om mindre end en promille). Det vil sige, at den kulturelle arv, vi har kaperet tusinder af bøger om, ikke har forsynet os med nogen mulighed for lykkelig identifikation eller forventninger til et forhold med en kvinde. Egentlig er det ikke sært, at kønsrollemønstret følger med, udfra den betragtning at det er et kærlighedsforhold, der er tale om. Blot ordet fremkalder alle forventningerne. Det er så en pige, der skal indfri dem. Og begge pigers forventninger er hentet fra den århundredgamle kulturarv.

Men ikke alene ved vi lesbiske ikke så meget om, hvordan man er "rigtig lesbisk". Den heterofile befolkning, de mennesker vi færdes blandt daglig og vedbliver at gøre, har ikke heller noget traditionsbundet billede af dette at være lesbisk. Bortset fra en underlig forkvakling, der hellere ville have været en mand (Freuds penismisundelse), og som så prøver at opføre sig sådan.

Selvfulgelig har den almindelige større åbenhed om seksuelle spørgsmål og minoriteter også haft fat i de lesbiske, men for det første udstrækker interessen sig ikke videre end til nyfiken interesse om "hvordan de gør", og for det andet er det ikke lige det vi har brug for ved efterlysning af en kulturel arv, der

giver os en eksistensberettigelse, som en selvfølge.

Finder vi så endelig litteratur, film eller teater, der omhandler os, styrter vi derhen og anbefaler vidt og bredt, blot fordi vi endelig er nævnt.

Men er vi tilfredse med det billede, denne litteratur giver af vore virkelighed (ikke at forglemme, at sådan tages som oplysning af normale mennesker). Nej, det mener jeg ikke, vi er. Som regel er det mænd, der skriver, instruerer og sætter i scene. Disse har som oftest en frelsende mand, der kommer ind i billedet og redder den ene af pigerne, den feminine af dem. For selvfølgelig er den anden stor, grov, hæs, tyk, i mandetøj og med cigar, medens den "feminine" betydelig mere vag og ubeslutsom, lidt stakkels, men ellers langlemmet og lettere sporty. Eks.: "Sister George", hvor jeg endda kan fortælle, at instruktøren under life optagelserne i klubben "The Gateways" bad de mere almindelige damer forlade stedet, så det rigtige cigarrygende hårde "look" kunne komme frem. Et andet filmeksempel "The Fox" bliver den af pigerne, der er mest seksuelt interesseret, har det største behov, frelst af manden, og den indtørrede lesbiske, afbildet som frigid, kæmpende for at beholde sit liv og sin pige, bliver dræbt af manden. "The Well of Loneliness", den gode gamle klassiker, beskriver også kun den ene af pigerne som lesbisk, den anden bliver frelst af manden og den lesbiske kan leve sit liv så ubemærket som muligt. I

"Gamle dage" af Pinter, som jeg for nyligt så, er den ene af pigerne blevet frelst. Hendes veninde for tyve år siden kommer på besøg og forsøger at få mundtligt bevis på en vis berettigelse af deres samliv dengang, men det gives ikke, og hun kommer til at blive afbildet som tør, eksalteret og frustreret i et lidt latterligt forsøg på at kæmpe med manden om den elskedes opmærksomhed. I "Les Biches", Chabrol, er det et meget vrangvilligt venindeforhold, vi får at se. Et stykke inde i filmen kommer

manden og er istand til at give den blideste af pigerne hendes første virkelige seksuelle oplevelse, og så er hun parat til at følge ham verden rundt. Dagen efter opsøger veninden ham, rasende; men efter han har drukket en hel flaske cognak, lægger han hende ned, og efter dette er hun blevet så omvendt, at hun gifter sig med ham. Ja, manden er uovervindelig. Jeg ville højst være i stand til at falde døddrukken om og ville ikke i min vildeste fantasi drømme om i denne tilstand at kunne omvende en inkarneret bøsse. Ikke i en eneste af de skildringer af venindeforhold, jeg har læst/set, er jeg truffet på et glad forelsket billede, endsige et tilfredst, harmonisk, roligt samliv. Ville man så tro, at det skyldes at kun mænd har beskæftiget sig med emnet, må jeg skuffe på søstersolidariske vegne med at fortælle, at de kvindelige forfattere, der har skrevet om lesbiske, helt har afstået fra en selvbiografi eller skriver meget mystisk og eksalteret, Djuna Barnes "Nattens skove" - enten overgangsbetonet eller fordømmende Agnes von Krusenstjerna: "Frøknerne von Pahlen" eller lader en mand komme og frelse. Ikke nok med at vi overhovedet har vanskeligt ved at finde en identitet i os selv, vi kan leve åbenlyst med; men når vi opsøger litteratur med pigeforhold omtalt, får vi et sørgeligt skuffende, frustreret billede. En måde at få set flere af "dem, der er sådan" end dem, vi er bekendt med, er at gå til forestillinger, hvor en under hånden kendt lesbisk optræder eller et sådant forhold omtales. Vi er alle ivrige efter at se, hvordan vi er, hvordan vi burde være, hvordan andre af samme slags er. Forestillingen skuffer som sagt, men publikum sluger vi med øjnene for at drage lighedspunkter mellem hinandens udseende, opførsel, adfærd og påklædning. Og den behagelige følelse af blot her og nu at være som de andre.

De ville være dejligt, om de lesbiske forfattere ville skrive realistisk, ville komme ud af busken med andre ord, og lesbiske filmproducere ville få

en chance, når lesbiske film skulle laves, så vi ville undgå disse underlige fremstillinger; også fordi lesbiske film bliver taget som et billede på virkeligheden af normale, og det ville være rart for os at få gode kærlighedsfilm at gå til. 5% af den årlige produktion, hvis det skulle gå retfærdigt til; som de normale har gode film, fordi de omhandler dem og deres.

Måske skulle man sige, at vi er heldige, fordi ingen har et konkret billede af en lesbisk. Eller bedre: i dag er der tid til at interessere sig for oplysning. Kommunikationsmidlerne er fantastiske og det kunne se ud som, at vi bare havde i sluttet trop at fortælle, hvad vi synes og hvad vi er. Man må kunne forvente, at de 5% i hver befolkning, der er lesbiske, ville være glade for at kunne identificere sig og ville give udtryk herfor. Og efterhånden ville de 5% i hvert land tilsammen udgøre en betragtelig gruppe, ville have givet hinanden eksistensberettigelse (der er også mange, der lever ikke aktivt lesbiske i et ægteskab, fordi de ikke øjner andre muligheder) og som bedste håb ville en lesbisk være en naturlig del af enhver befolkning; hverken ukendt som begreb, underlig, foragtelig, farlig eller stakkels, men blot frit eksisterende som alt andet. Og den kerne i enhver kvinde (undtagelsen undtaget), der elsker kvinder, vil have lov til frit at kunne udfolde sig (og forskellighederne at få en plads i litteraturen) og ikke bare som noget, der ingen værdi har, udover en kort episode i puberteten, der skal overstås, derefter helst glemmes.

HVORFOR TÆNKER
DE KUN PÅ VORES
SEXUELLE FORHOLD
IKKE PÅ DET AT VI
ELSKER HINANDEN!

OM AT VÆRE LESBISK I RØDSTRØMPE BEVÆGELSEN

At være lesbisk er at blive mere ud det, mænd bruger os til

Alle der enten er lesbiske, rødstrømper, eller måske begge dele på en gang ved, at man altid skal være parat til at gøre rede for hvorfor, hvordan og hvorledes, og om man ikke i virkeligheden tror, at det er de og de frustrationer og neuroser der ligger til grund for det hele; man kan da ikke på nogen mulig måde tro at det er rigtigt det man tænker, føler og mener. Man kan da bare se det og det, - og så kommer der tusind eksempler på erfaringer der viser det modsatte af hvad man siger, "Mange kvinder synes det er det bedste og de er lykkelige ved at gå hjemme og passe mand og børn" - "Det er unaturligt at gå iseng med en af eget køn, forplantning, mening med livet, pik-kusse, som skabt for hinanden o.s.v."

Alle de ting, har vi selv tænkt og under alle omstændigheder fået at vide mindst 117 gange. Samtidig ved vi at de ikke engyldige, uomtvistelige sandheder, fordi vi ved, at sådan fungerer vi ikke, og vi er også mennesker.

Idet øjeblik vi snakker med nogen om de ting, kommer vi meget tit til at føle at vi skal sidde og retfærdiggøre, at vi overhovedet eksisterer, fordi det er de andre, der har hele kulturen i ryggen, og det er fantastisk svært at finde ud af, hvad der er naturligt og hvad der er kulturelt, fordi vi også selv, er et produkt af vores samfund og hvad der deraf følger.

Nogen gange betyder det fantastisk meget, om de folk vi snakker med forstår hvad vi siger, netop fordi vi sidder i en situation hvor vi skal forklare, hvorfor vi synes vi har ret til at eksistere, og her er det, at det bliver næsten ulad-siggørligt at være både lesbisk og rødstrømpe. Vi ved, at hvis vi i en diskussion om rødstrømper siger, at vi er lesbiske vil folk holde op med at høre på,

hvad vi egentlig siger "Så er det jo derfor; det er da klart I har brug for et kontakt-center" Vi bliver fuldstændig umyndiggjorte; sagen er ufarlig, det er jo dem der er noget i vejen med, de stakler og vi bliver straks behandlet pædagogisk korrekt, for det er jo syge mennesker. Tilsidst bliver man helt desperat.

Der kan man bare se, hvor overspændt og neurotisk hun er. Omvendt fungerer det ligesådan; umyndiggørelsen er den samme, fordi det ene altid kan forklare det andet, og når man har fundet en forklaring er der jo ingen grund til at tage hendes undskyldende frustrerede tågesnak alvorligt, det er medlidenhed og hjælp hun trænger til.

Inden for RS. har de lesbiske ikke manifesteret sig særligt, man ved, de er der, men så helst heller ikke mere, de skal ihvertfald ikke på nogen måde vise, at de er der. "Jeg synes, festen var præget af de lesbiske. Jeg følte mig jagtet. Mange lesbiske kører et manderæs."

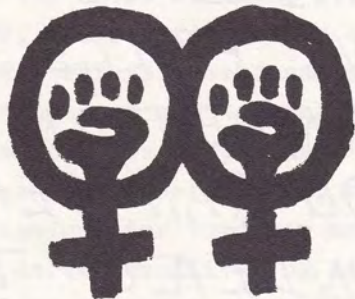
På et spørgeskema uddelt på et kvinde-seminar blev der bl. a. spurgt om, hvad man mente om de lesbiske i bevægelsen, -- der blev virkelig taget stilling til, om kvinder, der ikke forholdt sig direkte til mænd, var så rigtige kvinder, at de havde lov til, at være i en kvindebevægelse. Hvordan kan sådan et spørgsmål stilles uden, at man samtidig siger, at det ikke er så rigtigt at være kvinde uden en mand. Man ser bort fra kvinden og tager stilling til hende ud fra hvilket forhold, hun har til mænd.

Er RS. bevægelsen en bevægelse, der skoler kvinder til at forholde sig til mænd på en rigtigere måde. Der findes endnu ikke nogen kvindekultur -- der findes heller ikke nogen lesbisk kultur. Vi lever alle i en mandskultur, og det er fantastisk hvilken tolerance, der udvises overfor ethvert mand-kvinde forhold, man kan altid analysere sig frem til hvorfor, hvordan og hvorledes, det fungerer, og tager i høj grad hensyn til hendes forudsætninger, altså, hvordan hun er opdraget og altid har fået at vide, hun har ret til at føle sig undertrykt. Det

er også fantastisk, så lidt der skal til før en lesbisk får at vide, at hun kører manderæs. Hvis to heteroseksuelle holder hinanden i hånden, eller hvis en heteroseksuel tager en lesbisk i hånden er det varme og solidaritets følelser. Hvis en lesbisk tager en heteroseksuel i hånden må man hellere overveje på alle leder og kanter, om det nu ikke er jagt og manderæs. For slet ikke at tale om, hvis hun er forelsket. Det sker også, at heteroseksuelle bliver forelskede i andre kvinder, og kan så frit få lov at eksperimentere til hun ikke synes, hun kan klare mere, der er altid en lesbisk, der kan stå til rådighed, og det er ganske ufarligt, fordi den, der har kulturen i ryggen, altid har ret, og den lesbiske finder hurtigt ud af, at det er hende, der vil blive fordømt, for det er ligemeget, hvordan hun forholder sig, undtagen altså hvis hun er parat til fuldkommen at se bort fra, hvordan hun selv føler og sætter alt ind på at forstå den anden, hvilket indebærer, at man skal forstå, hvorfor en kvinde ikke er nær så vigtig som en mand. Nogle heteroseksuelle, der har haft forhold til lesbiske (det er underligt så sjældent, det sker, at to heteroseksuelle har forhold til hinanden) taler om, hvor hårdt det var og hvordan, de blev kørt, det taler de også om i deres forhold til mænd, men det betyder ikke, at de giver op. De er stadig opsat på virkelig at ofre sig og sætte noget ind på at få et godt forhold til en mand, for det er vigtigt for bevidstheden.

Alle er bisexuelle fra naturen, siger man og jeg tror virkelig også, det er rigtigt, men at der er kønsrollemønsteret, der tvinger os til at være enten det ene eller det andet, det tvinger også lesbiske, og det er ikke en ting, der kun kommer lesbiske ved. Vi kan ikke gå og tale om, hvordan man skal identificere sig med andre kvinder, og hvordan man skal blive stærke sammen så længe, der er så stor forskel på, om det er en mand eller en kvinde, man forholder sig til. Vi har forstået at det er svært at være kvinde uden mand, men det skal ikke længere afholde os fra at forholde os til

hinanden. På Femø var der nogen der venligst anmodede to lesbiske om at lade være med at holde hinanden i hånden når der var fotografer i nærheden. Det ville have været fuldstændigt umuligt og utænkeligt på en blandet ø-lejr, og med et blandet par. Det kan kun være fordi man synes, at bevægelsen midter i værdi hvis mænd kan slå det hen med, at det er et lesbisk flip og ikke noget der kommer deres kvinder ved. Vi kommer ingen vegne hvis det hele kommer an på at overbevise mænd om at de undertrykker os. Det kan de måske nok komme til at forstå, men de holder bare ikke op af den grund. Vi bliver nødt til at befri os selv, og vi bliver nødt til at forholde os til hinanden, og indse at vi er lige så rigtige som mænd. Hermed er ikke sagt, at det er nødvendigt, at vi allesammen bliver lesbiske, men at det er nødvendigt at vi forholder os til vores seksualitet på en måde der ikke adskiller den så meget fra resten af os selv, at vi bliver fremmede for den og skelner skarpt mellem den og hvad vi ellers foretager os. Vi bliver nødt til at se vores seksualitet som værende en del af os og derudover også med i det meste af det vi foretager os.

S
i
d
e
13

HAR DU NOGENSINDE
FØLT DIG HELT
ALENE, FORDI DU
IKKE KUNNE FOR-
TÆLLE NOGEN (IKKE
EN GANG DIG SELV)
AT DU VAR FØRELSKET ?

"Klubben" er en forening for homoseksuelle. Der er kun adgang for medlemmer, og disse har tavshedspligt med hensyn til navne etc. Den er fuldstændig isoleret for at beskytte sine medlemmer.

Klubben fungerer perfekt indenfor samfundets rammer. Det er en fordel, at minoriteterne isolerer sig, det giver bedre kontrolmuligheder, og når de holder sig for sig selv, "generer de i det mindste ikke andre".

Klubben er det eneste sted, hvor lesbiske kan være i fred og hvor de har noget, der ligner rettigheder. Klubben er det eneste sted, hvor lesbiske ikke behøver at finde sig i, at en eller anden mand bryder ind i deres dans for at fortælle dem, at det er meget bedre og rigtigere at danse med ham. Klubben er det eneste sted, hvor lesbiske ikke behøver at finde sig i, at mænd ustandseligt fortæller dem, at det eneste de trænger til er en god pik (underforstået: deres pik), så vil de hurtigt blive "omvendt". I Klubben er hun heller ikke udsat for at blive pandet ned af hvilken som helst mand, der tilfældigvis ikke kan fordrage lesbiske.

Alt er på en måde tilladt i Klubben, selv om der eksisterer visse regler og et specielt sprog for de indviede. Bliver en pige ked af det, fuld eller går amok, så forstår de fleste hvorfor. Klubben er det eneste sted, hvor hun kan tillade sig at vise sine følelser og aggresioner. For mange lesbiske betyder Klubben, at de kan være sig selv een gang om ugen. Derfor er atmosfæren ofte meget følelsesladet og der skal kun lidt til at påvirke den.

Mange lesbiske tør kun kontakte andre kvinder i Klubben (forførelses-teorien og andre skræmmebillede eksistere endnu i bedste velgående). Da der er forholdsvis få i Klubben som eneste kontaktsted (i forhold til heterosexuelles mange kontaktsteder, arbejdspladser o.lign.) har intrigerne ofte blomstret p.g.a. bytten partnere etc. Men i det sidste år er udviklingen gået i en mere positiv retning. Flere kvinder har sat sig ud over intrigerne, objektracet og den bøsse-dominerede klubpolitik og rundet sammen i skabelsen af en ny lesbisk bevidsthed.

Vi er mange, der er utilfredse med Klubben som eneste alternative sted til at være sig selv som lesbisk, men det kræver enormt meget, at gå ud af ghettoen og kun de færreste har endnu overskud og mod til den konfrontation det indebærer.

Men vi er nødt til at gå ud, rejse os op og kæmpe. Det kan kun gøres ved at vi er solidariske overfor hinanden og og andre kvinder, for vores undertrykkelse hænger uløseligt sammen med deres. Vi må lære at acceptere os selv som kvinder selv om vi altid har fået at vide, at lesbiske er mindre "rigtige" kvinder og kaste de mandsdefinerede kvindenormer bort.

Vi vil ikke mere rinde os i at være splittet op i et umenneskeligt dobbeltliv, som tvinger os til at fornægte os selv og som forhindrer os i at være frie og hele mennesker.

JEG ER
LESBISK
FORDI
MIN BED-
STE VEN

ELSKER MIG -

OG JEG ELSKER HENDE

HVAD ER DET
DER GØR AT
KÆRLIGHED
SKAL VÆRE SÅ
HEMHJELIG -

OPFORDRING

S
I
D
E
14.

EN AF GRUNDENE
TIL AT VI
HAR STARTET
DETTE BLAD
ER AT VI
FORVENTER AT
ANDRE KVINDER
VI FØLGE
EMNET OP.
DU KAN SENDE
INDLÆG TIL:-

DEN LESBISKE
BLADGRUPPE,
KVINDE HUSET,
ABENRÅ 26,
1124 KØBENHAVN

K.

TIL BØSSER - HVORFOR VI IKKE KAN ARBEJDE SAMMEN.

Jeg er træt af jeres kompromiser og jeres ønske om en respektabel facade.

I er undertrykt som jeg, fordi I er homofile, men til trods for det er jeres undertrykkelse på mange måder anderledes. I er blevet opdraget med alle de privilegier som det er, at være mænd og I er blevet indoktrineret af mandssamfundet til at tro på jeres potens og dominans over kvinder. Fordi I er homofile, betyder det at jeres potens som mænd er blevet underkendt (fornægtet) indenfor denne social struktur, det mandsorienterede samfund. Og det er jeres potens orientering I ønsker rehabiliteret i forhold til dette samfund. Det for jer til at tro, I får jeres sexliv accepteret gennem det etablerede samfunds mønster. Men som kvinder og som lesbisk ønsker jeg ikke denne form for respektabilitet som dette rådne forskuede samfund, tilbyder mig, det samfund der vurderer mennesker alt efter deres seksualitet og deres vilighed til at dominere eller blive domineret.

Jeg ønsker ikke at få tildelt en ny status i jeres mandssamfund hvor kvinder bliver vurderet som sexual objekter som mænd kan dominere. Det er umuligt at være i overensstemmelse med sig selv som lesbisk, i et samfund som forventer jeg skal spille en rolle som seksualobjekt og som fornegter mig min ret som kvinde og individ, fordi jeg afslår at være sådan. En af grundene til jeg er lesbisk er fordi jeg er en kvinde som ikke vil acceptere den rolle, som bliver gjort til det væsentlige ved at være kvinde. Jeg ønsker ikke mine forhold skal forbindes med alle de falske

værdier og morallov som ægteskabets såkaldte respektabilitet giver, og som mange af jer arbejder for. (Som er prisen vi betaler for en illusion om sikkerhed). Intet af dette vil ændre det factum at jeg er undertrykt af mænd. Og som tror på deres maskulinitets og potens overlegenhed, og som tro at det eneste jeg virkelig trænger til er et godt knald. Og selv om du ikke ønsker at gå i seng med en kvinde eliminerer det ikke køns barrieren. Vi er stadig den underordnede kaste som mange af jer hader og foragter. Som I forventer skal agere som støtte og se op til jeres maskulinitet og potens, fordi I er mænd. Jeres seksuelle orientering ændrer ikke det factum at I tænker taler og opfører jer som pikke. Fordi I er optaget af jeres egen pik, betyder det ikke at lesbiske kvinder misunder jer dem i troen på mandskønnets overlegenhed. Så den eneste måde, jeg kan se, er at arbejde sammen med andre kvinder både hetrosexuelle og lesbiske, fordi vores undertrykkelse er den samme. Vi er undertrykt af mænd. Denne undertrykkelse er også forbundet med jeres undertrykkelse og problemet er ikke kun et spørgsmål om homo/hetrosexualitet, men et helt system af falske værdier, som er mandsorienterede omkring mænds seksualitet. Og ved at støtte et mandsorienteret samfund bidrager I til jeres egen undertrykkelse. Og indtil I indser og kun da, kan vi begynde at tænke og overveje vore muligheder for at arbejde sammen.

